పుస్తకం ఓ నేస్తం

- పద్మవల్లి

నెలనెలా మీ కోసం.. ఓ మంచి పుస్తకం

స్వర్గంలో పాఠాలు

The Five People You Meet in Heaven

చిన్నప్పుడు పిల్లలనందరినీ వెన్నెల్లో మంచమేసి కూర్చోపెట్టి అన్నాలు తినిపిస్తూ, అమ్మమ్మో నాయనమ్మో రాజకుమారుల కథలూ మాయలమరాఠీ కథలూ చెప్తే, వాటి కోసమే సెలవుల కోసమూ, ఎంత తొందరగా రాత్రి అయిపోయి, వాళ్ళ పనులు పూర్తయి కథలు చెప్పే సమయం కోసమూ ఆత్రంగా ఎదురుచూసేవాళ్ళం. ఆ కథల్లో రాజకుమారుడు చేసిన సాహసాల స్ఫూర్తితో, కలల్లో యుద్ధాలు చేసి పక్కన పడుకున్నవాళ్ళ డొక్కల్లో కత్తి దూసేది ఒకరైతే, ఆ మాంత్రికులు కల్లోకివచ్చి పక్కలు తడిపేది ఒకరు. అయినా డొక్కలో తన్నించుకున్నవాళ్ళూ, పక్కలు తడిపిన వాళ్ళూ కూడా మర్నాటికి ఇంకో కథకోసం సిద్ధం. ఆ కథలకీ, కథనానికీ ఉన్న శక్తి అటువంటిది మరి. కాస్త సృజనాత్మకత ఉన్నవాళ్లయితే కథకీ, కలలో జరిగినవాటికీ కొంచెం రంగులద్ది సావాసగాళ్ళకి తమ వీరగాథలు వినిపించేస్తారు. అదే సృజనాత్మకత ఇంకొంచెం పొంగిపొరలితే ఇదుగో ఇలా Mitch Albom లా మనల్ని నిజమేనేమో అని భ్రమింపచేసేంత యుక్తిగా రసవత్తరమైన కథలు అల్లేస్తారు.

Mitch చిన్నప్పుడు థాంక్స్ గివింగ్ సెలవులకి బంధువులందరూ కలిసినపుడు పెద్దవాళ్ళు పిల్లలకి ఎన్నో కథలు చెప్పేవారట, జరిగినవి కొన్నీ, కల్పితాలు కొన్నీనూ. వాటిలో ఒక అంకుల్ చెప్పిన కథ Mitch మైండ్లో బాగా ముద్రపడిపోయింది. ఆయనకు ఒకసారి జబ్బు చేసి ఆసుపత్రిలో ఉన్నప్పుడు, ఓ రాత్రివేళ చనిపోయిన బంధువులు కొందరు ఆయన మంచం చుట్టూ చేరి, వాళ్ళందరూ ఆయనకోసం ఎదురు చూస్తున్నామనీ, వచ్చెయ్యమని పిలిచారట. అపుడు ఆయన వాళ్ళను ‘నేనిప్పుడే రాను పొండి’ అని కసిరి పంపేసాను అని చెప్పేవారు. ఆయన కలిసినపుడల్లా పిల్లలు ఈ కథని మరీ మరీ అడిగి చెప్పించుకునేవారట. ఆ కథ గురించి ఆలోచించినపుడల్లా Mitch కి ‘అసలు జీవితం అంటే ఏంటి? చావు తర్వాత జీవితం ఉంటుందా? స్వర్గం అనేది నిజంగా కథల్లో వర్ణించినట్టూ సకల సౌఖ్యాలకూ సంతోషాలకూ కేంద్రంగా ఉంటుందా? ఒకవేళ వేరేలా ఉంటే అది ఎలా ఉంటుంది? ఈ లోకంలో మనకి తెలిసినవాళ్ళు మళ్ళీ అక్కడ కలుస్తారా?’ లాంటి ఊహలన్నీ వచ్చేవిట. కథలల్లటంలో నేర్పరైన Mitch ఆ కథ ఆధారంగా,

స్వర్గాన్ని వేదికగా చేసుకుని తన ఊహలకు మెరుగులు పెట్టి, ఆ అంకుల్ నే ముఖ్యపాత్రగా చేసి The Five People You Meet in Heaven అనే పుస్తకాన్ని వ్రాసేసారు.

మనిషి ఈలోకంలో బ్రతికినన్నాళ్ళూ తనకి దొరికినవాటికన్నా పొందలేకపోయిన వాటికే ఎక్కువ ప్రాధాన్యతనిచ్చి, ఏదో ఒక అసంతృప్తితోనే జీవితాన్ని గడుపుతాడు. ఆ అసంతృప్తుల వెల్లువలో తనకు దొరికిన దాన్ని కూడా ఆస్వాదించలేకపోతున్నాననే ఎరుక మనలో చాలామందికి ఉండదు. ఇలా నాకే ఎందుకు జరిగింది అనో, అలా ఎందుకు జరగలేదు అనో జవాబు దొరకని ప్రశ్నలు. ఆశ నిరాశలు, రాగద్వేషాలు ... వీటన్నిటి వూగిసలాటలోనే జీవితం గడిచిపోతుంది. అదృష్టమో దురదృష్టమో చావు ఇక్కడి జీవితానికి ఓ ముగింపు పలుకుతుంది. అన్ని వేదనలూ ఇక్కడితో అంతమయిపోతాయనీ, జీవుడికి విముక్తి దొరుకుతుందనీ నమ్ముతాము. అయితే మరణం తర్వాత కూడా మనిషి (ఆత్మ??) ఆ రాగద్వేషాలనూ, అసంతృప్తులను, సందేహాలనూ మోసుకు తిరుగుతూ ఉంటే???? ఏ కరుణాహృదయులో ఆ చిక్కుముడులు విడదీసి, మన జీవితాన్ని మనకి గోచరించని కొత్త కోణంలో ఆవిష్కరించి, ఆ అసంతృప్తి నుండి విముక్తి కలిగిస్తే ఎంత బావుంటుంది కదూ? కానీ ఎవరా బాధ్యత తీసుకునేది? ఆ బాధ్యత సరిగా నిర్వర్తించాలంటే వారికి మన జీవితం గురించి తెలియాలి. ప్రత్యక్షంగానో పరోక్షంగానో మన జీవితాలు ఎక్కడో ఒకచోట కనెక్ట్ అయి ఉండాలి కూడానూ. అదుగో ఆ ఊహ, ఓ ఐదుగురు మనని మరణానంతరం కలిసి మన గురించి మనకి తెలీని విషయాలు చెప్పి, మన జీవితం వ్యర్థం కాదనీ, మనకి తెలీకుండానే మన జీవితం మరి కొందరి జీవితాలను స్పృశిస్తుందనీ చెపితే, మనకి కొన్ని క్రొత్త పాఠాలు నేర్పితే ... జీవితమే సఫలమూ...

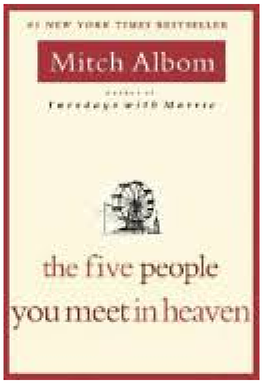

కథలో ముఖ్యపాత్ర ఎడ్డీ, కథ ప్రారంభ సమయానికి ఎనభై మూడేళ్ళ వృద్ధుడు. ఎడ్డీ తండ్రి రూబీ పీయర్ అనే ఒక ఎమ్యూజ్మెంట్ పార్క్లో మైంటెనెన్స్ ఉద్యోగి. ఆయన జీవితమంతా అక్కడే పని చేస్తారు. వాళ్ళ నివాసమూ అక్కడే ఉన్న ఉద్యోగుల క్వార్టర్స్ లోనే. అదే పార్క్లో పుట్టి పెరిగి పెద్దయిన ఎడ్డీకి అక్కడ జీవితమంటే విసుగూ, అయిష్టమూనూ. అక్కడ నుండి బయటకి పోయి వేరే ఇంకేదైనా గుర్తింపు ఉండే పని చేసుకోవాలని కోరిక. యుక్తవయసు వచ్చాక సైన్యంలో చేరతాడు కానీ ఫిలిప్పైన్స్లో వార్ లో కాలు దెబ్బ తగిలి ప్రాణాలతో బయటపడతాడు. ఆ గాయం కుంటికాలుని, యుద్ధం పీడకలలనీ మిగిల్చాయి. మొదటినుంచీ తండ్రి యాంత్రికత్వం, తాగుడు అలవాటు, పిల్లల పట్ల ప్రేమ చూపించకపోవడం, కఠినంగా శిక్షించడం లాంటివి తండ్రి పట్ల అయిష్టాన్ని, కోపాన్ని పెంచుతాయి. యుద్ధం నుంచి తిరిగి వచ్చాక తను ఎంతో ప్రేమించిన అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుని, వేరే ఉద్యోగం చేసుకుంటూ ఉంటాడు. కానీ అకస్మాత్తుగా తండ్రి మరణించడంతో తల్లికి తోడుగా ఉంటూ, అదే పార్క్లో తండ్రి చేసిన మెయింటెనెన్స్ ఉద్యోగమే చెయ్యడం తప్పలేదు. దానితో జీవితం తనకి నచ్చిన విధంగా గడపలేకపోయాననీ, తప్పించుకుపోవాలని చూసిన చోటే చిక్కుకుపోయాననీ, తన జీవితానికో లక్ష్యం లేదనీ అసహనం, కోపం. 'ఎడ్డీ మెయింటెనెన్స్' గా తప్ప అతనికి వేరే గుర్తింపు లేదు. అతను వైర్ పైప్ క్లీనర్ తో చేసే బొమ్మలకోసం పార్క్ కు వచ్చిన చిన్న పిల్లలు అతని చుట్టూ తిరుగుతుంటారు. తను ఎంతో ప్రేమించిన భార్య కూడా మధ్య వయసులోనే మరణించడం, పిల్లలు లేకపోవడం, ఏ కోరికలూ తీరకపోవడంతో జీవితం అంతా

యాంత్రికంగానూ, అసంతృప్తితోనూ గడిచింది. ఇలా ఉండగా తన ఎనభయ్ మూడో పుట్టినరోజు నాడు, ఒక జెయింట్ వీల్ ప్రమాదం నుండి ఒక చిన్నపాపను రక్షించబోతూ మరణిస్తాడు. విరిగిపడబోతున్న జెయింట్ వీల్ ఆ పాప మీద పడకుండా, పాప చేతులు పట్టుకుని బయటకి లాగబోతుండగా అది అతని మీద పడి స్పృహ తప్పుతుంది. చనిపోయే ముందు ఒకే ఒక ఆలోచన అతనికి 'ఆ పాపను తను రక్షించగలిగానా లేదా' అని. ఇదీ సూక్ష్మంగా ఈ లోకంలో ఎడ్డీ కథ.

మరణం తర్వాత కళ్ళు తెరిచిన ఎడ్డీ తను ఇంకా ఆ ఎమ్యూజ్మెంట్ పార్క్లోనే ఉన్నానని తెలుసుకుంటాడు. కాకపోతే అది క్రొత్తగా, తన చిన్నప్పుడు ఉన్నట్టు రంగులతో కళకళలాడుతూ ఉంటుంది. తను కూడా చిన్నపిల్లాడిలా ఉత్సాహంగానూ, మనసంతా నిర్మలంగానూ ఉండటం గమనిస్తాడు. నేనెక్కడ ఉన్నానూ అనుకుంటుండగా, ఒళ్లంతా నీలం రంగులో ఉన్న ఒక మనిషి (బ్లూ మేన్) వచ్చి పలకరిస్తాడు. ఎడ్డీ తనని గుర్తుపడతాడు. తను ఎడ్డీ చిన్న పిల్లాడిగా ఉన్నప్పుడు ఆ పార్క్లో ఒక అట్రాక్షన్ గా ఉండేవాడు. చిన్నప్పుడు ఏదో మందు వికటించి అతని ఒళ్ళంతా నీలంగా మారిపోతుంది. ఎడ్డీకి తన చిన్నప్పుడే బ్లూ మేన్ చనిపోతే, తన పుట్టిన రోజు వేడుక మానేసి, అతని అంత్యక్రియలకి వెళ్ళడానికి ఇష్టపడక, తల్లి దగ్గర మారాం చెయ్యడం గుర్తువస్తుంది.

'నేనెక్కడున్నాను? నువ్వెలా వచ్చావు ఇక్కడికి?' అన్న ఎడ్డీ ప్రశ్నలకి 'ఇది స్వర్గం. కాకపోతే ఇది నా స్వర్గం. నీస్వర్గం వేరే ఉంది. నువ్వు చనిపోయి వచ్చే సమయం కోసమే నేను ఇక్కడ వెయిట్ చేస్తున్నాను. నీకు కొన్ని తెలియచెయ్యాల్సిన బాధ్యత నాకు ఉంది. ప్రతి మనిషీ మరణించాక ఓ ఐదుగురిని కలుసుకుని తన జీవితం గురించి కొన్ని సత్యాలూ, కొన్ని పాఠాలూ నేర్చుకుంటాడు. నీ ఐదుగురిలో నేను మొదటివాడిని.' అని చెపుతాడు బ్లూ మేన్. ఎడ్డీ 'చనిపోయాక కూడా ఇంకా నేను తెలుసుకోవాల్సినదేముంది? అందులోనూ నాగురించి నాకు తెలీనివా!!' అని ఆశ్చర్యపోతాడు.

"Why do people gather when others die ?It is because the human spirit knows, deep down, that all lives intersect. That death doesn't just take someone, it misses someone else, and in the small distance between being taken and being missed lives are changed."

"There are no random acts. We are all connected. You can no more separate one life from another than you can separate a breeze from the wind."

'నువ్వు నాకు చెప్పాల్సినదేమిటి? అసలు నాగురించి నీకేం తెలుసనీ' అని అడుగుతాడు ఎడ్డీ. దానికి 'నువ్వు చిన్న పిల్లాడిగా ఉన్నప్పుడు నీవల్లనే జరిగిన ఓ ప్రమాదంలో నిన్ను తప్పించబోయి నేను మరణించాను' అని చెప్పి ఇంకా ' ఆ సంఘటనలో నేను మరణిస్తే నువ్వు బ్రతికావు. అలాగే ఇంకెక్కడో నాకు సంబంధించినవీ జరిగే ఉంటాయి. జీవితాలలో యాదృచ్ఛికం అనేది ఏమీ లేదు. అన్ని సంఘటనలూ ఏదో కారణంతో ఎక్కడో ఓ చోట ముడిపడే ఉంటాయి. ఒకటి పొందడంలో వేరొకటి పోతుంది. ఆ పొందటం పోగొట్టుకోవడాల మధ్య క్షణకాలంలో జీవితాలు మారిపోతాయి. అది సృష్టి ధర్మం.' అని చెపుతాడు. బ్లూ మేన్ 'సరే ఇక నాపని

అయిపోయింది నేను వెళ్ళాలి, నీకు తర్వాత కనిపించాల్సిన వాళ్ళు కలుస్తారు నిన్ను' అని చెపుతాడు. 'నాకు ఒక్క దానికి జవాబు చెప్పు. ఇంతకీ నేనా పాపని రక్షించాగలిగానా లేదా? లేకపోతే నా బ్రతుకు లానే, నా చావు కూడా వ్యర్ధమేనా?' అని ఎడ్డీ అడిగిన ప్రశ్నకి 'దానికి 'సమాధానం చెప్పాల్సింది నేను కాదు. అయినా ఏ బ్రతుకూ ఎపుడూ వ్యర్ధం కాదు' అని నవ్వి మాయమయిపోతాడు.

ఎడ్డీ మరణానికి కారణమయిన ప్రమాదానికి కూడా ఓ టీనేజ్ అబ్బాయి కారణం. ఏక్సిడెంట్ జరగటానికి కొన్ని నెలల ముందు, నిక్కీ అనే అబ్బాయి స్నేహితులతో కలిసి పార్క్ కి వస్తాడు. మొత్తం కీ చైన్ పట్టుకు తిరగటానికి ఇబ్బందిగా అనిపించి, కారు తాళాన్ని మాత్రం బయటకు తీసి జాకెట్ జేబులో పెట్టుకుని, ఆ జాకెట్ ని నడుముకు కట్టుకున్నాడు. పైకీ క్రిందకీ తిరిగే రైడ్స్ ఎక్కినపుడు, ఆ తాళం బయటకు పడి, ఆ రైడ్ యొక్క కార్ట్స్ ని తిప్పే కేబుల్ కీ పుల్లీ కీ మధ్య సందులో ఇరుక్కుని, నెమ్మదిగా రాపిడికి ఆ స్టీల్ కేబుల్స్ ను కొయ్యటం మొదలుపెట్టింది. చివరికి ఆ ఏక్సిడెంట్ జరిగిన రోజున మొత్తం కేబుల్ తెగి, అక్కడ నుండి ఆ కార్ట్స్ అన్నీ తెగి కింద పడి, చివరికి ఎడ్డీని బలి తీసుకున్నాయి.

బ్లూమేన్ మాయం అవగానే ఎడ్డీ చుట్టూ ఉన్న వాతావరణం మారిపోయి, యుద్ధవాతావరణంతో నిండిన ఒక అడవి కనిపిస్తుంది. అక్కడ ఒక వ్యక్తిని చూస్తాడు. అది తను టీనేజర్గా ఉన్నప్పుడు యుద్ధానికి వెళ్ళినపుడు తిరిగిన అడవి అనీ, ఆయన తన కేప్టెన్ అనీ గుర్తిస్తాడు. వాళ్ళు యుద్ధపు రోజుల్లో ఫిలిప్పైన్స్ లో బందీలుగా ఉన్నప్పుడు, ఓ రోజు శత్రుసైనికులు పైనుండి బాంబులతో దాడి చేస్తుండగా, సమయం చూసి తప్పించుకుని పారిపోతూ శత్రుశిబిరంలో ఉన్న ఆయిల్ టేంక్స్ తగులబెడతారు. అలా చేస్తున్నప్పుడు అక్కడ చుట్టూ ఉన్న గుడిసెలకు నిప్పు అంటుకుని మంటలు రేగుతాయి. ఒక గుడిసెలో మంటల్లో చిక్కుకుని ఎవరో ఉన్నారని అనిపించి, అది తన ప్రాణాలకి ప్రమాదమని వారించినా వినకుండా వాళ్ళని రక్షించాలని ఎడ్డీ వెనుకకు పరుగెడతాడు. ఎడ్డీని ఆపడానికి వేరే మార్గం లేక కేప్టెన్ తుపాకితో అతని కాలు గాయపరచి, వెళ్ళకుండా చేసి అక్కడి నుంచి తీసుకు వచ్చేస్తారు. ఆ యుద్ధమూ, బందీలుగా ఉన్నప్పటి భయంకర సంఘటనలూ, బాంబు దాడీ, మంటలూ అతనిని పీడకలల్లో రూపంలో వెంటాడాయి.

" Sacrifice is a part of life. It's supposed to be. It's not something to regret. It's something to aspire to. Sometimes when you sacrifice something precious, you're not really losing it. You're just passing it on to someone else."

శత్రుశిబిరం నుండి తప్పించుకునే సమయంలో తన టీమ్ ని సురక్షితంగా బయటకు చేర్చే ప్రయత్నంలో కేప్టెన్ చనిపోతాడు. ప్రమాదవశాత్తూ కాలు దెబ్బతిందనే తప్ప మిగిలిన విషయాలేమీ ఎడ్డీకి తెలియవు. ఆ కాలు కుంటిదవడంతోనే మిలటరీ నుండి బయటకు వచ్చేయాల్సి వచ్చిందనీ, వేరే ఉద్యోగాలకూ అది అనర్హతగా నిలిచిందనీ, తన కలలన్నీ దెబ్బతిన్నాయనీ అతనికి కోపం, అసహనం. అలానే తల్లికి తోడుగా అక్కడే ఉండిపోవటం వలన తను కావాలనుకున్న జీవితాన్ని త్యాగం చేయాల్సింది వచ్చింది అనే ఆలోచన కూడా బాధిస్తుంటుంది. అపుడు కెప్టన్ చెపుతాడు 'మనిద్దరమూ త్యాగాలు చేసాము. త్యాగాలనేవి అందరూ ఎప్పుడో

ఒకప్పుడు చేస్తారు. కాకపోతే నువ్వు త్యాగం చేసాను అనుకుంటున్న వాటి పట్ల నీకు బాధ ఉంది. అది చిన్నదయినా పెద్దదయినా సరే దానిగురించి ఆలోచించి వేదన పడటంవలన ప్రయోజనం లేదు. మనం కొన్ని వదులుకోవటం వల్ల వేరేవాళ్ళకి కొన్నిటికి అవకాశం ఇస్తున్నాము అంతే. మన త్యాగం ఇతరులకి స్ఫూర్తి కలిగించాలి. ఈ జీవితానికి ప్రయోజనం అదే' అని. కెప్టెన్ చనిపోయేనాటికి ఆతని వయసు ముప్పయ్యేళ్ళేనని, అయినా అతనికి అది ఏమాత్రమూ దుఃఖాన్ని కలిగించలేదనీ ఎడ్డీకి అర్థమవుతుంది. తను జీవితమంతా జరిగిన వాటి గురించే పరితపిస్తూ ఎలా గడిపాడో గుర్తొచ్చి సిగ్గుపడతాడు. తను వేచి ఉన్న పని అయిపోయిందని చెప్పి కెప్టెన్, అతను ఎప్పుడూ ఆశపడిన, యుద్ధఛాయలు లేని ప్రశాంత వాతావరణంలోకి మాయమయిపోతాడు.

తరువాత ఎడ్డీ చుట్టూ ఉన్న అడవి మాయమయి మంచుకొండల్లో ఒక రెస్టారంట్ కనిపిస్తుంది. లోపలికి వెళ్ళి చూస్తే ఒకచోట కూర్చుని ఆలోచిస్తూ అతని తండ్రి కనిపిస్తాడు. తండ్రిని చూడగానే ఎడ్డీకి లోపల ఏళ్ళుగా అణిగిన ద్వేషం అంతా బయటకి వస్తుంది. తండ్రి కఠిన ప్రవర్తనా, పిల్లలని చిన్న చిన్న విషయాలకూ చావబాదడం, ప్రేమరాహిత్యం గుర్తుకువస్తాయి. తన కాలు కుంటిదయి, ఆ నిస్పృహలో ఉన్నప్పుడు, ఆ యుద్ధపు రాత్రి పీడకలలా వెంటాడుతూ ఉంటే రోజులు నిస్పృహలో గడిపేస్తున్నప్పుడు, తండ్రి ఎడ్డీని ఖాళీగా ఉండకుండా పార్క్లో ఏదో ఒక పని చెయ్యమని బలవంతపెడతాడు. ఇద్దరి మధ్యా వాదనలూ మనస్పర్థలూ పెరిగి, ఎడ్డీ ఇంట్లోంచి బయటకు పోయి పని చేసుకుంటూ, దాదాపు తండ్రి చనిపోయేవరకూ ఆయనతో మాట్లాడడు. తండ్రి పోయిన తరువాత తల్లిని చూసుకోవడానికి తిరిగి ఆ పార్క్ కే తిరిగివచ్చి, తండ్రి చేసిన ఉద్యోగమే చేస్తూ జీవితమంతా అక్కడే గడపాల్సి వస్తుంది. తను పారిపోవాలనుకున్న జీవితంలోనే తను చిక్కుకు పోవడానికి ఆయనే బాధ్యుడని, తండ్రి అంటే విపరీతమయిన ద్వేషం, అసహ్యమూనూ.

"Holding anger is a poison. It eats you from inside. We think that by hating someone we hurt them, but hatred is a curved blade and the harm we do to others, we also do to ourselves".

రెస్టారంట్ లో తండ్రిని చూసి ఎడ్డీ వెనుతిరిగి బయటకి వెళ్ళిపోతున్నప్పుడు ఒక వృద్ధురాలు వచ్చి ఆగమని, నేనే నువ్వు కలవాల్సిన మూడో వ్యక్తిని అని చెపుతుంది. ఆమె పేరు రూబీ, రూబీ పీయర్ మొదటి ఓనర్. తన కథ కూడా చెప్పి, నీ తండ్రి గురించి నాకు తెలిసినవీ, నీకు తెలీని విషయాలు చెప్పాలి. 'నీ తండ్రి ఎలా చనిపోయాడో నీకు తెలీదు. మామూలుగానే ఒళ్ళు తెలీకుండా తాగి రాత్రంతా చలిలో ఉండి జబ్బు పడి చనిపోయాడు అనుకుంటున్నావు కదా. కాదు, ఎపుడో ఏళ్ళ క్రితం తనకి చేసిన మేలుకి కృతజ్ఞతగా, తనకి అపకారం చెయ్యబోయాడని తెలిసి కూడా ఒక స్నేహితుడిని రక్షించడానికి సముద్రంలో దూకి చలిలో తడిసి న్యుమోనియా తెచ్చుకున్నాడు. కృతజ్ఞత చెల్లించుకోవడం కోసం ప్రాణాలు పోగొట్టుకున్నాడు. చావు దగ్గర పడినపుడు మాత్రం అన్నాళ్ళూ మీ అందరి పట్లా తన ప్రవర్తనకి పశ్చాత్తాపపడి, మీ పేర్లు కలవరిస్తూనే పోయాడు', అని చెపుతుంది. 'ద్వేషంతో ఎదుటి వాళ్ళను శిక్షిస్తున్నాను అనుకుంటాము, కానీ ద్వేషం అనేది రెండు వైపులా పదునున్న కత్తి లాంటిది. అది మనల్ని కూడా అంతే తీవ్రంగా గాయపరుస్తుంది."

అని చెప్పి 'నీ తండ్రి నీ పట్ల కఠినంగా ఉండి ఉండొచ్చు, కానీ నువ్వు కూడా ఆయన్ని అంతే విసిగించి ఉంటావు. నువ్వు నీ తండ్రిపై మనసులో ద్వేషం పెట్టుకున్నావు. దానితో బ్రతికినన్నాళ్ళు అశాంతితోనే గడిపావు. ఇప్పుడు కూడా అది నిన్ను వదలటంలేదు. ఆయన్ని క్షమించు. క్షమతో నీ మనసు బరువు దించుకో. ఆయన బాధనీ తగ్గించు. అక్కడ జీవితం ముగిసాక ఇక్కడ కూడా ఆ బరువు మోయాల్సిన అవసరం లేదు' అని చెపుతుంది.

"No one is born with anger. And when we die, the soul is freed of it. But now, here, in order to move on, you must understand why you felt what you did, and why you no longer need to feel it."

తండ్రి వ్యక్తిత్వంలోని ఇంకో కోణం గురించి తెలుసుకున్న ఎడ్డీకి తండ్రిని అపార్థం చేసుకున్నందుకు విపరీతంగా దుఃఖం వస్తుంది. తన మనసులోని ద్వేషం తొలగిపోయి తండ్రి చేతులు పట్టుకుని క్షమించమని ఏడుస్తాడు. ఇద్దరినీ చూస్తూ రూబీ వెళ్ళిపోతుంది. అలా చూస్తూ ఉండగానే అన్నీ మాయమయిపోయి ఎడ్డీ ఎదురుగా ఒక అందమయిన చిన్న ఇటాలియన్ విలేజ్ కనిపిస్తుంది. లోపలి వెళ్ళి చూస్తే అక్కడ చాలా జంటలు అపుడే పెళ్లి చేసుకుని సంతోషంగా ఆడుతూ పాడుతూ కనిపిస్తారు. తనక్కడికి ఎందుకు వచ్చానా, తను కలిసే నాలుగో వ్యక్తీ ఎవరా అని ఎడ్డీ ఆలోచిస్తుండగానే ఎక్కడినుంచో మార్గరెట్ వచ్చి అతని చెయ్యి పట్టుకుంటుంది.

Life has to end, but love doesn't. A lost love is still love. Love goes on in the memories we cherish.

మార్గరెట్ ఎడ్డీ భార్య. తనని చూసిన మొదటి క్షణంలోనే ఎడ్డీ గాఢమైన ప్రేమలో పడిపోయాడు. ఇద్దరికీ ఒకరంటే ఒకరికి అంతులేని ప్రేమ. వారి జీవితంలో ఒకే లోటు పిల్లలు లేకపోవటం. దత్తత చేసుకోవాలనుకున్నా అనేక కారణాల వల్ల కుదరదు. ఆమెకు 45 ఏళ్ళు ఉన్నప్పుడు కేన్సర్తో చనిపోతుంది. ఆమె పోయిన తరువాత ఎడ్డీ పూర్తిగా ఒంటరివాడై పోతాడు. ఆమెను గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ, వాళ్ళ జీవితంలో జరిగిన సంఘటనలకి విచారిస్తూ ఉంటాడు. మార్గరెట్ ఎడ్డీకి అక్కడ అందరినీ చూపించి 'చూసావా ఎక్కడ చూసినా ప్రేమ వెల్లివిరుస్తోందో!?' అని చెపుతుంది. దానికి ఎడ్డీ 'నువ్వు వెళ్ళిపోయాక నేను మాత్రం నా ప్రేమని కోల్పోయాను' అని దిగాలుగా అంటాడు. మార్గరెట్ 'నాకు తెలుసు, నిన్నుఒంటరిని చేసి తొందరగా వెళ్లిపోయానని నామీద కూడా కోపం తెచ్చుకున్నావు కదూ' అని నవ్వుతుంది. ఇంకా 'జీవితానికి అంతం ఉంది కానీ ప్రేమకి కాదు. నిజమైన ప్రేమ ఎక్కడికీ పోదు. దాని రూపాలు మార్చుకుంటుంది అంతే. ప్రేమించిన వాళ్ళు దూరం అయితే మనం వాళ్ళని చూడలేము, స్పర్శించలేము. కానీ ఆ ప్రేమ తరంగాలని అనుభవించకుండా ఉండటం అసాధ్యం. జ్ఞాపకాలు మనిషికి తోడవుతాయి. ఆ జ్ఞాపకాలని శ్వాసిస్తూ ప్రేమని అనుభవిస్తాము. నన్ను చూడు అక్కడనుండి ఇక్కడికి కూడా నీ ప్రేమ నాకు తెలియలేదూ.' అని చెపుతుంది. ఇద్దరూ కొంత సేపు కబుర్లు చెప్పుకున్న తరువాత, 'నాకిక్కడ నుండి వెళ్ళాలని లేదు. నేను ఇక్కడే నీతో ఉండిపోతాను' అని ఎడ్డీ అంటుండగానే మార్గరెట్ మాయమయిపోతుంది. ఎడ్డీ నిస్సత్తువగా కళ్ళు మూసుకుని ఉండిపోతాడు.

" Life has a purpose. No matter what you do in life, you are here for a reason. You may not even realize what your actions have meant to others. "

ఎడ్డీకి తిరిగి మెలకువ వచ్చేసరికి తన చుట్టూ భూమ్యాకాశాలు ఏకమైపోయినట్టు తెల్లదనం తప్ప ఇంకేమీ కనిపించదు. తను చనిపోయే ముందటి వృద్ధాప్యం స్టేజ్ చేరుకున్నానని గమనిస్తాడు. ఇంతలో ఎక్కడినుండో దూరంగా బాధతో, భయంతో కూడిన అరుపులూ, కేకలూ వినిపిస్తుంటాయి. అవి తనని జీవితమంతా పీడకలల్లో వెంటాడిన యుద్ధపురోజుల నాటివని గుర్తించి భయంతో వణికిపోతాడు. నెమ్మదిగా ఆ శబ్దాలు మాయమై ఎక్కడినుంచో గలగలా పారుతున్న నది చప్పుడు, కేరింతలూ వినిపిస్తాయి. నెమ్మదిగా వెళ్ళి చూడగా అక్కడ ఒక నదిలో వేలకొద్దీ చిన్న పిల్లలు ఒకరి మీద ఒకరు నీరు చల్లుకుంటూ కేరింతలు కొడుతూ ఆడుకుంటున్నారు. దూరంగా ఒక పెద్ద రాయి మీద నుంచుని జాజిపువ్వులా సున్నితంగా, అమాయకమైన చిరునవ్వుతో ఒక ఐదారేళ్ళ ఏషియన్ అమ్మాయి కనిపిస్తుంది. ఎడ్డీని చూసి దగ్గరకు రమ్మన్నట్టూ చేతులతో సైగ చేసి పిలుస్తుంది. తన పేరు టేలా అని చెప్పి, అమాయకంగా కొన్ని చిన్న చిన్న మాటలు మాట్లాడి, ఎడ్డీ జేబులో ఉన్న పైప్ క్లీనర్స్ చూపించి వాటితో బొమ్మ చేసిమ్మని అడిగి తీసుకుంటుంది. ఆ బొమ్మతో ఆడుతూ ఉన్నట్టుండి 'నువ్వు నన్ను చంపేసావు. నువ్వు నన్ను మంటల్లో కాల్చి చంపేసావు' అంటుంది. ఎడ్డీ తృళ్ళిపడి 'నేనా!!!' అని ఏదో గుర్తొచ్చి తీవ్రమైన షాక్ తో 'నువ్వు ఫిలిప్పైన్స్లో ... నువ్వేనా??.. ఆ మంటల్లో గుడిసెలో నేను చూసిన నీడ నువ్వేనా?' అని వణికిపోతాడు. టేలా 'తను వచ్చేవరకూ సైనికుల కంట పడకుండా గుడిసెలో సేఫ్ గా దాగుండమని మా అమ్మ చెప్పింది. కానీ అక్కడా సేఫ్టీ లేదు' అని చెపుతుంది. అప్పటివరకూ అందంగా కనిపించిన టేలా, కాలిపోయిననాటి భయంకరరూపంతో కనిపిస్తుంది. అన్నాళ్ళూ తనని పీడకలల్లో వెంటాడిన అనుమానం ఇపుడు నిజమై ఎదురుగా నిలబడటాన్ని తట్టుకోలేకపోతాడు ఎడ్డీ. చెప్పలేని బాధతో వణికిపోతూ 'అయ్యో, నేను నిన్ను చంపేసాను. నన్ను క్షమించు' అని విలపిస్తాడు. ఏడ్చి ఏడ్చి సోలిపోయిన ఎడ్డీని టేలా తట్టి పిలిచి తనకి స్నానం చేయించమని అడుగుతుంది. నదిలో చిన్న రాయితో ఆపాప వొళ్ళు రుద్ది స్నానం చేయిస్తుండగా, ఆమె శరీరంలో ఒక్కో భాగం హీల్ అవుతూ తిరిగి మొదటి రూపం వచ్చేస్తుంది. నువ్వు కలవాల్సిన ఐదో వ్యక్తిని నేనే అని చెప్పి ఎడ్డీ తో సంభాషణ కొనసాగిస్తుంది. 'ఎందుకు నువ్వు ఎపుడూ బాధతోనే ఉన్నావు?' అని అడుగుతుంది. ఎడ్డీ 'నేను నా జీవితంలో చెయ్యాలనుకున్నవేవీ చెయ్యలేకపోయాను. నేను ఏమీ కాకుండా, నాకంటూ ఏ గుర్తింపూ లేకుండానే జీవితమంతా గడిపేసాను. నేను ఉండాల్సినది అక్కడ కాదనీ, చెయ్యాల్సినది ఆ పని కాదనీ నాకెప్పుడూ అనిపిస్తుండేది.' అన్నాడు. 'నువ్వుండాల్సింది అక్కడే. నువ్వు ఆ రైడ్స్ ఫిక్స్ చేస్తూ అన్నీ సరిగా ఉన్నాయో చూస్తూ, ఎందరో పిల్లలకి ప్రమాదం లేకుండా చేసావు. పిల్లల కోసం పైప్ క్లీనర్స్ తో చక్కని బొమ్మలు చేస్తూ పిల్లలని సంతోష పెట్టావు. అందుకే అదే నువ్వుండాల్సిన సరైన చోటు.' అని ఆయన షర్ట్ మీద ఉన్న ఎడ్డీ - మెయింటెనన్స్ అన్న పేరు మీద తడుముతూ, 'ఎడ్డీ – మెయింటెనన్స్' అని ఇదే నీ అసలు ఐడెంటిటీ అన్నట్టు మధురంగా నవ్వుతుంది.

ఎడ్డీ తను చనిపోయినప్పటి నుండీ సమాధానం కోసం ఎదురు చూస్తున్న ప్రశ్నను అడుగుతాడు 'నేనా పాపని రక్షించానా? తన కాళ్ళు పట్టుకుని బయటకు లాగాడానికి ప్రయత్నించాను, లాగగలిగానా?' అని. టేలా 'నువ్వు లాగలేదు. తోసావు. నువ్వు ఆ పాప

కాళ్ళు పట్టుకుని వెనక్కి తోసావు. ఫెర్రిస్ వీల్ పడిపోయింది, కానీ ఆ పాప రక్షించబడింది.' అని చెపుతుంది. 'అదేంటి నేను చేతులు పట్టుకుని లాగానే, నాకు ఆ చేతుల స్పర్శ బాగా గుర్తుంది ' అంటే, చిన్నగా నవ్వి తన చేతులు ఎడ్డీ చేతుల్లో పెట్టి పట్టుకుని 'నేను నీ చేతులు పట్టుకుని స్వర్గానికి నిన్ను క్షేమంగా తీసుకొచ్చాను' అని చెపుతుంది. ఎడ్డీ ఆ స్పర్శ గుర్తుపడతాడు.

ఉన్నట్టుండి శక్తి మొత్తం కోల్పోయి ఎడ్డీ ఆ నది ప్రవాహంలో పడిపోతాడు. ఇక అక్కడ కూడా తన టైం అయిపోయిందని అర్ధం అవుతుంది. ఆ నదిలో ఆయన శరీరం, రక్త మాంసాలతో సహా కరిగిపోయి, దానితో పాటుగా జీవితాంతం సతాయించిన బాధలూ, కోపాలూ, వాటి తాలూకు గాయాలూ, చేదు జ్ఞాపకాలు అన్నీ తుడిచి పెట్టుకుపోయి మనసు అతి తేలికగా మారిపోతుంది. అపుడు ఎడ్డీకి ఒక ఎమ్యూజ్మెంట్ పార్క్ కనిపిస్తుంది. దానినిండా ఆనందోత్సాహాలతో తుళ్ళుతున్న తల్లిదండ్రులూ, పిల్లలూ వేలకొద్దీ ఉన్నారు. వాళ్ళందరూ తను ఆ పార్కులో తన ఉద్యోగ ధర్మంగా చేసిన పనుల వలనే, అంత నిర్భయంగా భరోసాతో అక్కడ ఉండగలుగుతున్నారని అర్థమవుతుంది. అది అతనికి అంతులేని ఆనందాన్ని కలగచేస్తుంది. తను అన్నాళ్ళూ బాధపడినట్టూ తన జీవితం వ్యర్థం కాలేదని సంతోషిస్తాడు. అదే తన స్వర్గమని అతనికి అర్ధం అవుతుంది. అక్కడ తనకోసం ఎదురు చూస్తున్న మార్గరెట్ ని కలుసుకుంటాడు.

ప్రతీ మనిషీ తమ జీవితాన్ని సంపూర్ణంగా గడిపి మరణించాక, వారికి జీవితం పట్ల ఉన్న సందేహాలను తీర్చి, వారి జీవితానికి అర్థాన్ని, పరమార్థాన్ని వివరించడానికి స్వర్గంలో ఓ ఐదుగురు వేచి చూస్తూ ఉంటారని అని చెపుతూ రచయిత కథ ముగిస్తారు. అలానే చివరికి అందరూ చేరే స్వర్గం ఒకేలా ఉండదు అనీ, మనం జీవితం గడిపిన విధం, మన ఆలోచనలూ కోరికల బట్టి మనకి దొరికే స్వర్గం ఉంటుందనీ సూచిస్తారు. కథ పూర్తయిన తరువాత మనం ఒక్కసారి మన జీవితాన్ని, మన ప్రవర్తననీ పునరాలోకనం చేసుకుంటూ, మనకోసం వేచివున్న ఆ ఐదుగురూ ఎవరయ్యుంటారా అని ఆలోచించకుండా ఉండలేము. అలానే ఎడ్డీ ఎవరికోసం వేచి ఉండాల్సి వస్తుందో ఊహించడం కూడా కష్టం కాదు.

పుస్తకం గురించి సూక్ష్మంగా కేవలం రెండు వాక్యాల్లో చెప్పాలీ అంటే, బ్లూ మేన్ చేత అనిపించిన రెండు వాక్యాలు సరిపోతాయి. "*In heaven, there is no judgment, but rather an opportunity to examine our lives-who we touched, the choices we made, and the consequences of those choices.*"

ఎడ్డీ పాత్రకు స్ఫూర్తి రచయిత అంకుల్ Eddie Beitchman. ఆయన కూడా కథలోని ఎడ్డీ లానే వార్ వెటరన్, జీవితంలో ఏమీ సాధించలేకపోయానని అసంతృప్తి తోనే జీవితాన్నిగడిపిన మనిషి, ఎనభయ్ మూడేళ్ళ వయసులో మరణించిన వ్యక్తి. ఆయన చిన్నప్పుడు తనకి చెప్పిన కథని ఆధారం చేసుకుని ఈ పుస్తకం రాసి ఆయనకే అంకితమిచ్చారు. అంకుల్ ఎడ్డీ గురించి ఇక్కడ చదవచ్చు. ఈ పుస్తకం 35 భాషల్లోకి

అనువదించబడి, 12 మిలియన్లకు పైగా కాపీలు అమ్ముడుపోయింది. ఇదే పేరుతో Jon Voight, Jeff Daniels మొదలైనవారితో లఘుచిత్రం కూడా నిర్మించారు. పుస్తకానికి దీటుగా అంతే ఆసక్తికరంగా తీయబడ్డ కొద్ది సినిమాల్లో ఇది ఒకటి.

రచయిత గురించి తను చాలా రెటెరిక్ అనీ, ప్రీచీ అనీ, తన రెలిజియస్ బిలీఫ్స్ అన్నీ పాఠకుల మీద రుద్దాలని చూస్తాడనీ లాంటి అభియోగాలు కొన్ని ఉన్నాయి. వృత్తి పరంగా తను స్పోర్ట్స్ జర్నలిస్ట్ కావడం వలన తన రచనల్లో ఆ డ్రైనెస్ కనిపిస్తుందనేది కొద్దిమంది అభిప్రాయం. ఆయనకి అభిమానులూ ఎక్కువగానే ఉన్నారు. ఈ పుస్తకం నేను చదివిన ఇతని మొదటి పుస్తకం. తరువాత అతను వ్రాసిన దాదాపు అన్ని పుస్తకాలూ చదివాను. Mitch చాలా చక్కటి కథకుడు అనేది నా అభిప్రాయం. సరళమైన వచనం, చిన్న చిన్న వాక్యాల్లో ఎంతో భావాన్ని నింపగలిగే ప్రజ్ఞ, తక్కువ ఆసక్తి కలిగించే సంఘటనలు కూడా వదలకుండా చదివివించే కథనం (ఉదా: For one more day) అతని సొంతం. ప్రతీ కథలోనూ దేవుడూ, స్వర్గం అనే కాన్సెప్ట్ నీ , జీవితం, ప్రేమ, బంధాలు అనే కాన్సెప్ట్స్ వాడుకున్నట్టుగానే వాడతారు. అరుదుగా కొన్ని బైబిల్ వాక్యాలు వాడుకున్నా, అవి ప్రత్యేకంగా ఒక రెలిజియన్ కి ఉద్దేశించినవిగా అనిపించకపోవడం, కథనంలో చక్కగా ఒదిగిపోవడం నాకు నచ్చిన విషయం. నావరకూ అది ఏ మాత్రమూ అభ్యంతరకరంగా అనిపించలేదు. ప్రతీ కథలోనూ అంతర్లీనంగా ఆయన తెలియచేసే 'No soul remembered is ever truly gone.' అనే సందేశం నాకు చాలా నచ్చుతుంది. ఆయన రచనల్లో అంతర్లీనంగా కొంచెం తాత్విక ధోరణి కూడా కనిపిస్తుంది. కానీ అది మానవసంబంధాల పట్ల విముఖతను పెంచే దిశలో కాకుండా, వాటి ప్రాముఖ్యతనీ, అవసరాన్నీ బలబరిచే విధంగా ఉండటం గమనించాల్సిన విషయం.

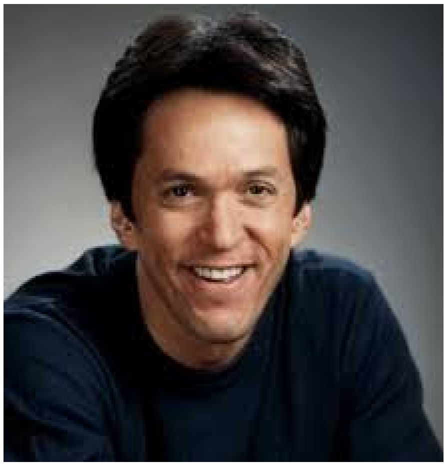

రచయిత గురించి: Mitch Albom వృత్తిపరంగా ఫ్రీలాన్స్ స్పోర్ట్స్ జర్నలిస్ట్. ప్రవృత్తి రచన, స్క్రీన్ ప్లే రచన, రేడియో & టీవీ ప్రోగ్రామ్స్ ప్రసారాలు, పాటలు వ్రాసి సంగీతం కూర్చడం, అన్నిటినీ మించి సంఘసేవ. ఆయన మొదటి రచన 'Tuesdays with Morrie' అనే మెమోయిర్ (స్మృతి సంస్మరణ) చాలా పేరు పొందిన రచన. ఆయన వ్రాసిన ఫిక్షన్ నవలలు కూడా దాదాపు నలభై భాషల్లోకి అనువదించబడి మిలియన్ల కాపీలు అమ్ముడుపోయాయి. వాటిలో Five People you meet in Heaven, For One more day, The Time Keeper అనేవి ముఖ్యమైనవి. కొద్ది నెలల క్రితమే విడుదలయిన ఆయన క్రొత్త పుస్తకం First Phone Call from Heaven కూడా అభిమానుల అంచనాను నిలబెట్టుకుంది. కొన్ని సేవాసంస్థలు ద్వారా ఛారిటీ పనులు కూడా విరివిగా చేస్తున్నారు. ఆ వివరాలు ఆయన వెబ్ సైట్లో చూడవచ్చు.

(Pictures Source: Internet)

(రచయిత్రి బ్లాగు http://padamatikoyila.blogspot.com/)

(వచ్చే నెల మరో మంచిపుస్తకంతో కలుసుకుందాం)